

community

The New Apostolic Church around the world

01/2020/LV

2020. gada devīze

Kristus dara brīvu!

Ievadraksts:
Kristus dara brīvu!

Dievkalpojums:
Dievs dāvā pestīšanu

Baznīcas mācība:
Redzi, es nākšu drīz!

New Apostolic Church
International

Kristus dara brīvu!

Mīļie ticības brāļi un māsas,

ceru, ka jūs esat labi pavadījuši iepriekšējo gadu! Es novēlu jums atrast pietiekami daudz iemeslu, lai pateiktos mūsu Kungam par visiem labajiem darbiem!

Ir iestājies jaunais gads. Tā jau kļuvusi par tradīciju, ka, saskaņojot ar visiem apriņķa apustuļiem, es pasludīnu gada devīzi. 2020. gada devīze skan šādi: Kristus dara brīvu!

Tekstu no Bībeles mēs atradīsim apustuļa Pāvila vēstulē galatiešiem: „Svabadībai Kristus mūs ir atsvabinājis. Tad nu stāviet stipri un neļaujaties atkal iejūgties kalpības jūgā!” (- Galatiešiem 5, 1)

Brīvība – tā ir nenovērtējami dārga lieta! Kā Dieva bērni mēs neskatāmies tikai uz pasaulīgo eksistenci. Mēs pirmajā vietā liekam brīvību Kristū, proti:

- Dievs ir pilnīgi brīvs. Viņa mīlestība pret mums ir bez noteikumiem.
- Mēs drīkstam izvēlēties brīvību. Mums ir dota pilnīga brīvība atbildēt Dieva mīlestībai.
- Kristus dara mūs brīvus – no grēka, no ļaunā, no visiem nelabvēlīgajiem apstākļiem.

2020. gadam es novēlu, lai mēs visi koncentrētos uz garīgo dinamiku: Kristus dara brīvu!

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuļiskā baznīca

Un man ir ļoti svarīgi akcentēt: brīvība Kristū ir Dieva dāvana. Ļausim Kungam mūs atbrīvot, ļaujot darboties mūsos Svētajam Garam.

Jo mēs zinām, ka visvarenais Dievs mīl mūs, līdz ar to mēs pašāvilīgi raugāmies nākotnē. Paliekot uzticami Kristum, mēs veidojam savu rītdienu.

Kopā ar visiem apustuļiem es sirsnīgi sveicu jūs un novēlu jums svētīgu un labu jauno gadu!

Jūsu Žans Luka Šneiders

Dievs nodrošina pestīšanu

Vārds no Bībeles: Psalmi 135, 6

*Visu, ko tas Kungs grib, to Viņš
izdara debesīs un virs zemes,
jūrā un ūdeņu dzelmē.*

Mani mīļie brāļi un māsas šeit un translācijas draudzēs! Mēs esam sanākuši kopā, lai šajā rītā dzirdētu Dieva vārdu. Dievs vēlas vērsties pie mums visiem. Viņš nevērsas tikai pie kādas ticīgo grupas un arī ne tikai pie savas tautas, bet gan pie katra atsevišķi. Viņš vēlas runāt ar katru no mums, runāt ar mums kā saviem bērniem. Viņš vērsas arī pie tiem, kuri ir iesnaudušies ticībā. Tas dažreiz notiek. Varbūt daudziem jauniem cilvēkiem, varbūt arī senioriem - kā kuru reizi - ir izveidojies priekšstats: te vienmēr ir viens un tas pats. Nekas jauns vairs nenotiek – tā pati kārtība, tā pati mūzika, tie paši cilvēki...Viss kļūst vienmulīgi. Nekas nenotiek, nekas nemainās. Tā lēnām cilvēks iesnaužas.

Padomāsim par notikumu ar Pāvilu Trojā. Pāvils šeit ilgi – līdz pat pusnaktij – sprediķoja, un kāds jauneklis, kas

sēdēja augšistabā uz loga palodzes, iesnauās, jo Pāvils ilgi runāja. Rakstos ir teikts: „Un miega pārvarēts, viņš nokrita no trešā stāva un tika pacelts nedzīvs. Pāvils nokāpa lejā, nometās pie viņa un, to apkampis, sacīja: neuztraucieties, viņa dvēsele vēl ir viņā.” (Apustuļu darbi 20, 9.10)

Mīļie brāļi un māsas, varbūt kāds domā: te vairs nav nekā, mana ticība ir mirusi. Varbūt viņš vēl turas tikai ieraduma pēc.

Šodien viņam ir jāsaprot: dzīvība no Dieva vēl ir viņā! Šī dvēsele vēl dzīvo, tai ir nepieciešamība, vēlme pēc kopības ar Kungu, tā vēl vēlas dzirdēt Dieva vārdu, baudīt svēto vakarēdienu, būt pie Jēzus.

Tā ir skaista pieredze, ja kāds, kas ir mazliet iemidzis ticībā, pēkšņi konstatē, ka tā vēl ir dzīva viņā: „Tā ir dievišķā dzīvība, un dvēsele grib, lai es dotu šai dzīvībai ēdienu, kura tai ir nepieciešama.” Tā būtu brīnišķīga pieredze, ja tas šodien notiktu.

Jūs varbūt esat izbrīnīti, kad dzirdējāt vārdu: „Visu, ko Kungs grib, to Viņš dara (..)”. Var uznākt savādas domas, kad to lasa. Bet tā ir viena no Dieva visvarenības izpausmēm. Dievs ir visvarens, Viņam nav nekādu šķēršļu, Viņš var visu, nekas Viņam nav neiespējams. Viņš var darīt visu, ko grib, un Viņš dara to, ko grib. Tas nozīmē, ka Viņš ir suverēns. Nevienam nevar Viņam teikt, kā rīkoties, neviens nevar Viņu piespiest - neviens cilvēks, neviens gars, nekādi apstākļi. Un neviens nevar ietekmēt. Viņš nepiekrīt, ja kāds teiktu: ja es to un to darīšu, tad Dievs atbilstoši arī rīkosies. Nē! Viņš darīs to, ko grib. Nevienam nevar Viņu piespiest rīkoties noteiktā veidā, kaut arī šis cilvēks būtu ļoti svēts. Ko Kungs grib, to Viņš dara. Tas nozīmē, ka mēs nespējam Viņu saprast, jo Viņa domas un griba sniedz pāri mūsu saprātam. Mēs nevaram teikt, ka mēs neakceptējam Dieva gribu. Mēs varam Viņu nesaprast, mēs varam nepiekrīt Viņam, taču Dievs dara to, ko grib. Viņš grib, lai mēs piekrītam Viņa gribai. Te nav nekādu diskusiju. Dievs var darīt visu, ko grib, un neviens nevar Viņu ietekmēt vai piespiest, bet tas nenozīmē, ka Viņš ir patvaļīgs, rīkojas bez noteikumiem, uz nejaušības pamata. Nē, Dievs ir uzticams. Un tas ir īpaši - mēs varam uz Viņu paļauties, jo Viņš ir patiesība, Viņš ir taisns un Viņš ir milestība. Viņš saka, ko dara, un dara, ko saka.

Bet ir interesants jautājums: kāda ir Dieva griba? Ko Viņš grib darīt? Tas ir pavisam vienkārši. No paša sākuma Dievs vēlējas, lai cilvēks, kuru Viņš radīja, paliktu kopībā ar Viņu.

Tā kopumā var aptvert Dieva gribu. Dievs vēlas, lai cilvēks dzīvotu mūžīgā kopībā ar Viņu. Tāpēc Viņš arī radīja cilvēku, un tā ir un paliks Viņa griba. Pavisam vienkārši ir saprast, ka cilvēka krišana grēkā neizmainīja Dieva gribu. Dieva griba palika tā pati, un cilvēka izturēšanās to neizmaina. Viņš grib, lai mēs paliktu kopībā ar Viņu. Tā ir Viņa griba, un Viņš taču dara to, ko grib. Ir labi zināt, ka viss, ko Dievs dara un iepriekš ir darījis, kalpo šim vienīgajam mērķim. Viņš grib, lai visi cilvēki iegūtu pestīšanu, lai visi paliktu kopībā ar Viņu.

Tā ir Viņa suverēnā griba, ka ir viens ceļš uz pestīšanu, viens ceļš kopībā ar Viņu, un tā ir ticība Jēzum Kristum. Jēzus pats saka: „Neviens netiek pie Tēva, kā vien caur mani.” (Jāņa 14, 6) Nav pestīšanas nevienā citā kā vienīgi Jēzus Kristus

vārdā (Apustuļu darbi 4, 12). Tā ir Dieva griba, un cilvēkam nav citas izvēles, kā to akceptēt. Par to nevajag diskutēt, domājot: „Tas ir mazliet netaisnīgi; ir tik daudz labu cilvēku, kuri netic Dievam.” Te netiek runāts par morāli vai tikumību, bet gan par kopību ar Dievu. Vai tas cilvēkam patīk vai

ne, ir tikai viens ceļš: Jēzus Kristus. Tas ir vienīgais ceļš, un cita nav. Cilvēkam ir jātic Jēzum Kristum. Es zinu, ka šodien šis ceļš tiek uzlūkots dažādi un daudziem ir uzskats, ka ceļiem pie Dieva ir jābūt vairākiem. Tas tomēr nav šis gadījums. Dievam nav vajadzīgs, lai mēs Viņu saprastu. Viņš tikai saka: Es daru to, ko gribu, un tev tas ir jāakceptē bez diskusijām. Šeit nav vietas diskusijām - tas ir tā, kā tas ir. Ir tikai viens ceļš: Jēzus Kristus un nepieciešamība ticēt Viņam.

Dieva aicinājums ir īpašs aicinājums - iet pie Jēzus un Viņam sekot, un tā ir viena no Viņa gribas izpausmēm. Dievs aicina tad, kad Viņš grib. Un vēlreiz: mēs to nevaram saprast. Mums nav tam nekādu izskaidrojumu. Viņš ir izšķīries par to, ka Viņa pestīšanas plāns notiek atsevišķos posmos. Mēs gaidām uz Kristus atnākšanu kā daļa no Kristus līgavas, kas drīkstēs piedalīties Jēra kāzās un ieiet Dieva valstībā kā pirmdzimtie. Nākamais posms būs lielās bēdas. Dvēseles tiks pasauktas no lielajām bēdām, lai ieietu Dieva valstībā. Pārējās dvēseles tiks pasauktas tūkstoš miera gadu laikā. Mēs nespējam aptvert, kāpēc Dievs pasauc šodien vienas dvēseles un citas pasauks vēlākos laikos. Nejaudājiet, kāpēc Dievs tā grib. Mēs nevaram to saprast. Mēs to pazemībā akceptējam: tā Dievs par to ir izšķīries. Mēs zinām tikai to, ka Viņš mūs ir izredzējis. Kāpēc mēs to zinām? Tāpēc ka Viņš ir dāvājis iespēju tikt kristītiem ar ūdeni un garu. Piedzimšana no ūdens un gara ir zīme mūsu izredzētībai. Dievs ir nolēmis, kad un ko Viņš pasauks.

Dievs vēlas, lai cilvēks dzīvotu kopībā ar Viņu mūžīgi.

„Es esmu viņus izredzējis tam baznīcas laikam, kur viņi būs daļa no Kristus baznīcas. Ja viņi seko apustuļiem, viņi tiks sagatavoti Kristus atnākšanai un tiem būs iespēja kā pirmdzimtajiem ienākt Dieva valstībā.” Tas mums ir izšķiroši. Mēs nesaprotam, kāpēc mēs esam izredzēti vai kāpēc Dievs to dara tā un ne citādi. Tā ir Dieva griba. Tas mums vienkārši ir jāakceptē. Ko Kungs vēlas, to Viņš dara. Taču Viņš nerīkojas patvaļīgi, Viņš ir uzticams. Viņš saka, ko dara, un Viņš dara to, ko saka.

Viņš radīja cilvēku, piešķirot tam brīvu gribu. Viņš negribēja, lai cilvēks ko darītu piespiedu kārtā. Cilvēkam ir jāizšķiras par vai pret Dievu no savas brīvas gribas: brīva izšķiršanās atbildēt Dieva aicinājumam ir izšķiroša. Dievs ir uzticams, Viņš ir radījis šo pasauli, un Viņš ir radījis cilvēku ar brīvu gribu. Viņš nevēlas, lai cilvēks rīkotos piespiedu kārtā. Cilvēkam ir brīvi jāizšķiras par Dievu, no savas brīvas gribas lēmuma: „Es vēlos atbildēt Dieva aicinājumam.” Turklāt Dievs vienmēr respektēs cilvēka brīvo gribu un tās izpausmi. Viņš vēlas, lai mēs sekotu Viņam no brīvas gribas. Viņš nekad nespiedīs mūs izvēlēties pestīšanu. Viņš nekad nedraudēs mums: „Uzmanies - ja tu nedarīsi to vai vēl kaut ko, tev tas izvērtīsies par lielu izbīli!” Nē!

Kā Viņš rīkojās ar Ādamu un Ievu? Viņiem bija iespēja piedzīvot Dieva mīlestību, viņi dzīvoja kopībā ar Dievu un saņēma visu, kas tiem bija nepieciešams. Dievs savā mīlestībā deva visu un teica, ko Viņš sagaida no viņiem. Viss pārējais bija pašu cilvēku rokās. Dievs viņus nepiespieda uz konkrētu rīcību un nekādā veidā neiespaidoja tos. Viņš teica: „Jūs varat redzēt, ka Es jūs milu. Es esmu jums pierādījis savu mīlestību, jūs varat to sajust. Un to Es sagaidu arī no jums. Jūs tagad varat brīvi izvēlēties.”

Tieši tā Viņš rīkojas arī ar mums. Viņš dod mums iespēju piedzīvot Viņa mīlestību, un Viņš saka mums, ko vēlas sagaidīt no mums. Un tagad mums ir jāizvēlas: vai mēs sakām Dievam „jā” vai mēs sakām Viņam „nē”. Viņš savu viedokli mums neuzspiež.

Mēs esam un paliksim brīvi. Dievs nedraud mums, Viņš neuzspiež mums savu gribu. Mēs varam brīvi izvēlēties, ko mēs vēlamies darīt. Dievs nodrošina, ka mēs līdz pašām beigām paliekam brīvi savā izvēlē. Nekad mēs netiksim piespiesti teikt Dievam „jā”. Viņš vienmēr rūpēsies par to, un tas ir svarīgs punkts - mēs netiksim piespiesti pateikt Viņam arī „nē” - neatkarīgi no apstākļiem Viņš vienmēr nodrošinās, ka mums būs iespēja pateikt Viņam „jā”, atbildēt Viņa aicinājumam un sekot Dievam. Tas ir ļoti svarīgi, mīļie brāļi un māsas. Padomāsim par to! Pāvils saka, ka nekas nevar nošķirt mūs no Dieva mīlestības (Romiešiem 8, 35). Tas nozīmē: Dievs nodrošina, ka

mums neatkarīgi no notikumiem paliek iespēja un brīvība izšķirties pateikt Viņam savu „jā” vārdu. Pretējā gadījumā, ja pārbaudījumi būtu tik smagi, ja kārdinājumi būtu tik lieli, ka mēs nevarētu turēt savu doto vārdu Viņam un būtu spiesti atstāt Dievu, un kļūt neuzticami Viņam, tad mēs nebūtu brīvi. Dievs vēlas, lai mēs esam brīvi, tāpēc Viņš rūpējas par to, ka mums visās situācijās paliek iespēja teikt „jā” un sekot Viņam. Tā ir daļa no Viņa uzticības. Viņš respektē noteikumus, un Viņš grib, lai arī Viņš tiktu respektēts. Tāpēc Viņš mūs ir izvēlējis. Viņš jautā mums: „Vai tu vēlies atbildēt Manam aicinājumam?” Neatkarīgi no

Dievkalpojumu no Bramptonas translēja uz 60 draudzēm Kanādā; šajā dievkalpojumā piedalījās vairāk nekā 3600 ticīgo.

Vai tas cilvēkiem patīk vai ne, ir tikai viens ceļš: Jēzus Kristus.

tā, kas notiek (vai varbūt nekas nenotiek), viss ir atkarīgs no tevis paša. Tu vari izvēlēties.

Dievs mūs pestīs, mēs vieni paši to nevaram. Mēs esam un paliksim grēcinieki, un nevaram droši secināt, ka ieiesim Dieva valstībā. Mums ir nepieciešama svētīšana, attīrīšanās, vienkārši sakot, mums jākļūst spilgtiem. Un to var paveikt tikai Dievs. Mēs nevaram teikt: „Tagad es esmu cienīgs. Es esmu tik labs cilvēks, es tagad varu ieiet Dieva valstībā.” Tas tā nedarbojas. Tikai Dievs var mūs paveikt, bet mums ir jārespektē Viņa noteikumi. Viņš atpestīs tos, kuri paliks uzticami; tiem būs iespēja ieiet Dieva valstībā. Viņš vēlas, lai mēs līdz galam ticētu Jēzum Kristus un sekotu šim ticības ceļam neatkarīgi no tā, kas notiek. Tas ne vienmēr ir pieņemami un ērti. Bieži vien mums gribētos iet citu ceļu. Mēs labprāt vēlētos, lai Dievs pierāda savu mīlestību pret mums. Mēs gribētu, lai Dievs parāda šo vai to un arī izskaidrotu mums vienu vai otru lietu. Bet Dievs

saka: nē, Es esmu vienreiz izšķīries par to un nemainu savu nodomu. Tev vienkārši ir jātic tam. Citiem vārdiem sakot: tev ir jāuzticas Man. Es došu tev savu vārdu, Es saku, kas tev ir jā dara. Paļaujies uz Manu vārdu un mīlestību.

Tas ir vienīgais ceļš, lai attīrītos, svētītos un ieietu Viņa godībā. Tas ir ticības ceļš. Kaut arī tas, ko tu redzi, neatbilst vārdam. Kaut arī tas, ko tu piedzīvo, ir citāds nekā tas, kas tev ir teikts, tev ir jāpaļaujas uz Dievu. Uzticies Viņam. Uzticies Viņa vārdam, Viņa mīlestībai. Ja tu Viņam uzticēsi, Dievs tevi atpestīs. Viņš tevi attīrīs un darīs tevi svētu. Viņš darīs tevi cienīgu godībai, un tu varēsi ieiet Viņa valstībā.

Viņš panāks atpestīšanu, bet tikai tiem, kuri paļausies uz Viņu līdz galam. Viņš izpildīs savu plānu. Mēs esam pasaukti, lai kļūtu par daļu no Kristus līgavas, caur apustuļu amatu tiktu sagatavoti Kristus baznīcā, lai kā pirmdzimtie ieietu Dieva valstībā. Dievs to piepildīs, un neviens nevarēs Viņu aizkavēt realizēt šo nodomu. Viņš saka droši, ka viss notiek tā, kā Viņš to grib. Viņš dara to, ko vēlas, un Viņš ir apsolījis, ka ļaunais neuzvarēs Kristus baznīcu.

Jēzus ir apsolījis būt līdz galam ar saviem apustuļiem. Padomāsim par Atklāsmes grāmatā redzamo pūķa tēlu, kurš mēģina uzbrukt sievai, taču neviens nevar aizkavēt zēna piedzimšanu, un neviens nevar aizkavēt, ka mēs tiksim paņemti augšā pie Dieva (Atklāsmes 12, 1–5). Visi

šie izteicieni par Dievu nozīmē: Dievs secina, ka tas, par ko Viņš ir izšķīries, arī notiek. Un Viņam tas jau ir noticis. Atklāsmes grāmatā (es domāju – tas tā ir arī Bībelē angļu valodā) viss ir rakstīts kā jau noticis, pagātnes laikā. Tas, kas tur tiek parādīts, nevis notiek vai tūlīt notiks, bet gan jau ir noticis, jo Dievam nepastāv laiks kā tāds. Viņš nevēsta un arī nepravieto. Viņš stāsta par īstenību, jo Viņš stāv pāri laikam. Viņam viss jau ir skaidrs, un viss jau ir paveikts. Un neviens nevar tam likt kaut kādus šķēršļus.

Esiet bez rūpēm, ļaunais nevarēs uzveikt baznīcu. Apustuļi būs spējīgi izpildīt savu uzdevumu līdz galam, un Kristus līgava varēs ieiet Dieva valstībā. Dievs to izdarīs. Tas nozīmē arī to, ka laiks ir ierobežots un Viņa Dēls nāks tad, kas tiks nolemts. Vēlreiz: mēs, cilvēki, nevarēsim Viņu kaut kā ietekmēt. Dievs nav atkarīgs no cilvēku iedomām un vēlmēm. Viņš sūtīs savu Dēlu tad, kad Viņš to gribēs. Dieva Dēls vēl nav atnācis, bet ne jau tāpēc, ka Viņš nevarēja atnākt, bet gan tāpēc, ka Dievs to vēl nevēlējās. Viņam, lai pabeigtu pestīšanas plānu, mēs neesam vajadzīgi. Es nesenu teicu: Jēzus varēja jau pirms 50 gadiem atnākt un paņemt savējos, kuri būtu gatavi tam, pie Sevis. Viņš nav atkarīgs no ticīgo skaita vai no cilvēku īpašībām. Ar nedaudziem Viņš var darīt lielas lietas. Viņš varēja atnākt arī pirms 100 gadiem - to Viņš neizdarīja tāpēc, ka Dievs nevēlējās nākt agrāk, jo Viņš mūs mīl un tāpēc vēlas dot iespēju, lai mēs paspētu sagatavoties. Viņš dara to, ko grib. Tas arī nozīmē - mums ir jāpieņem tas pavisam nopietni un jāapzinās, ka žēlastības laiks ir ierobežots. Dažkārt es dzirdu: „Jā, bet ja

mēs nepiederam pie Kristus līgavas, tad mums vēl ir iespēja tūkstoš miera gados saņemt pestīšanu.”

Kungs dara to, ko Viņš vēlas. Viņš mani pasauca šajā laikā. Es nevaru pieņemt, ka tas ir spēkā arī miera laikam. Dievs dara tā, kā tas Viņam patīk, un es nevaru teikt: „Es vēl nebiju gatavs, mīļais debesu Tēvs, dod man vēl otru iespēju.” Varbūt Viņš dos, bet varbūt arī ne. Protams, šeit es nedraudu it nevienam un nesaku: „Uzmanies!” Taču mums ir jābūt skaidram, ka mēs kā cilvēki nevaram teikt Dievam, kas Viņam būtu jādara.

Tagad Viņš mūs pasauc: „Lūdzu, nāc un izšķīries par svarīgāko!” Man nav iespējas, un es neredzu, kā es varētu Viņu ietekmēt, lai man tiktu dota vēl viena iespēja tūkstoš miera gadu laikā. Es nevaru zināt, vai Viņš to darīs, vai nedarīs. Viņš man nejautas, ko es labprāt vēlētos.

Tas nozīmē, ka mums tagad ir jāatbild uz Dieva aicinājumu. Tagad mums ir žēlastības laiks.

Un nu es vēlos to visu apkopot nedaudzos vārdos. Dievs grib, lai mēs būtu kopībā ar Viņu. Viņš ir izšķīries par mūsu izredzētību. Viņš aicina mūs tagad, šajā laikā. Mēs, protams, varam teikt jā vai nē neatkarīgi no apstākļiem. Neviens nevar teikt: „Šajos īpašajos apstākļos es nevarēju palikt uzticams.” Tas nekam neder, jo Dievs ir uzticams un Viņš vienmēr rūpējas, lai tev būtu iespēja pateikt Viņam „jā”. Neviens nevar mani piespiest Viņu atstāt. Tas

ir atkarīgs tikai no manis paša. Mana pestīšana ir atkarīga no manas ticības un no manas gatavības sekot Viņam un palikt kopībā ar Viņu. Tas ir ļoti svarīgi, mīļie brāļi un māsas: mana pestīšana ir atkarīga no manis paša, tikai un vienīgi. Mana pestīšana ir atkarīga no manas ticības. Tāpēc mācekļu lūgums: „Stiprini mūsu ticību!” (Lūkas 17, 5) - ir spēkā arī šodien. Kā var tikt stiprināta mana ticība? Jēzus pats ir par to izšķīries. Pāvils saka: ticība nāk no sprediķa (Romiešiem 10, 17). Ir jādzird sprediķis, Dieva vārds, lai rastos ticība un lai tava ticība tiktu stiprināta.

Jēzus lūdza par tiem, kuri caur apustuļu vārdiem nāks pie ticības Viņam (Jāņa 17, 20). Pirmapustulis Fērs bieži ir teicis, un es vēlos to vēlreiz akcentēt: „Lai tiktu atpestīts, katrā situācijā mums ir nepieciešama stipra ticība, un vienīgais ceļš, lai saņemtu stipru ticību, ir dzirdēt apustuļu sludināto evaņģēliju.” Ja es saku „dzirdēt”, tas ir ne tikai būt klausītājam, sakot: „Jā, viņš teica to un to.” Mums ir nepieciešams vārdu „sagremot”, tas ir, mums ir ar to jānodarbojas. Un tā ir mūsdienu problēma. Sabiedrībā mēs esam pieraduši pie ātrajām uzkodām, es domāju, ka Kanādā arī ir tāpat kā Francijā un Eiropā kopumā. Mēs esam pieraduši jau pie gataviem ēdieniem, pie ātras ēšanas, kad viss jau ir sagatavots.

Pie Dieva tas tā nav. Ja grib iegūt no Dieva vārda ko derīgu, tad ar to ir jāstrādā, ar to ir jānodarbojas, tas ir jāpārdomā. Ir jāuzdod sev jautājums: „Ko tas konkrēti man nozīmē? Ko Dievs grib no manis? Ko lai es daru?” Jo vairāk un

intensīvāk nodarbojas ar sprediķa vārdu, jo labāk to var „sagremot” un jo stiprāka kļūst ticība. Tas nav kāds Jaunapustuliskās baznīcas apustuļu izgudrojums, lai viņi būtu droši, ka baznīcas būs pilnas. Tā ir Dieva griba. Viņš dara to, ko grib. Viņš izšķiras par to, un Viņš ir izšķīries, ka tas ir tas ceļš, vienīgais ceļš, lai nonāktu līdz stiprai ticībai.

Dzirdēt Dieva vārdu, „sagremot” to, darboties ar to – tas ir izšķirīgi.

Turklāt mums ir jābūt gribai visās mūsu situācijās, visos mūsu apstākļos teikt Dievam „jā”. Nevis tāpēc, ka mēs vēlamies tapt pasargāti no kādām pasaulīgām briesmām, no slimībām vai kādām citām problēmām mūsu ikdienas situācijās. Mēs sakām „jā” vārdu Dievam, jo mēs vēlamies būt pie Viņa, jo mēs milam Viņu. Mēs esam šeit, lai stiprinātu mūsu gribu sekot Kungam, tāpēc ka vēlamies stiprināt mūsu mīlestību pret Dievu. Tas ir mūsu vienīgais ceļš, lai augtu Jēzus Kristus atziņā. Es esmu bieži teicis, un es tā patiešām domāju: jo vairāk tu iepazīsti Jēzu, jo vairāk tu iemili Viņu, jo stiprāka kļūst tava griba Viņam sekot un būt pie Viņa. Paliksim kopībā ar Jēzu! Kad mēs lasām Bībelē, tad ir skaisti redzēt, ko Viņš visu ir darījis. Un tas viss šodien mums kaut ko saka. Ko Jēzus šodien darītu? Ko tas nozīmē man konkrētajā situācijā? Ko Viņš ir darījis manā labā, ko Viņš dara man un ko Viņš darīs nākotnē? Jo vairāk mēs esam kopībā ar Jēzu, jo labāk mēs Viņu iepazīstam un jo vairāk iemīlam Viņu, jo lielāka ir mūsu griba sekot Viņam. Tas dod mums spēku visos apstākļos, visās situācijās teikt „jā” Dievam.

Dievs dara to, ko Viņš grib. Mums ir jāakceptē Viņa griba. Bet mēs nedrīkstam aizmirst: Viņš grib, lai mēs tiktu pestīti. Viņš ir izredzējis tevi. Viņš saka, kas tev ir jādara, bet tev pašam ir jāizšķiras par savu rīcību.

Ja mums ir pietiekami daudz ticības un mīlestības, tad mums būs iespējams teikt līdz galam „jā” Dievam, un tad Viņš ievēdīs mūs savā godībā.

PAMATDOMAS

Dievs vēlas mūsu pestīšanu. Viņš ir mūs izvēlējis un pasaucis, lai mēs kā pirmdzimtie ieietu Viņa valstībā. Viņš rūpēsies par to, lai mēs vienmēr varētu sekot Viņa aicinājumam. Mūsu pestīšana ir atkarīga no mūsu ticības un mūsu gribas būt pie Dieva.

Kristus dzimšanas svētku dievkalpojums Cēres draudzē

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Antons Konošonoks kopā ar Cēres draudzi

17. decembrī Cēres skolā notika Kristus dzimšanas svētku dievkalpojums. Aprīņķa evaņģēlists kalpoja ar vārdu no apustuļa Pāvila vēstules Titam 3, 4.5a, kur ir teikts: „Bet kad atspīdēja Dieva, mūsu glābēja, laipnība un mīlestība uz cilvēkiem, Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības (..)”

Dievkalpojuma sākumā tika nolasīts vārds no Lūkas 2, 1-14, kur ir teikts par Jēzus piedzimšanu Betlēmē. Šajā dievkalpojumā tika uzsvērts, ka Dievs, neskatoties uz cilvēku grēcīgo dabu, turpināja tos mīlēt. Un Jēzus Kristus atklāja cilvēkiem šīs mīlestības pilnību: „Redzama kļuvusi ir Dieva mīlestība mūsu starpā, Dievam savu vienpiedzimušo Dēlu sūtīt pasaulē (..)” (1. Jāņa 4, 9) Dieva mīlestība parādās visā, ko Jēzus saka un dara. Arī mums, Dieva bērniem, Jēzus piedzimšana šai pasaulē ir uzskatāma par vislielāko žēlastību, kuru Dievs dāvāja visiem cilvēkiem, proti, Viņš sūtīja savu Dēlu Jēzu Kristu, lai, pienākot laikam, Viņš izcīnītu uzvaru pār grēku mūsu vietā un caur savu upuri mums pašķirtu atpakaļ ceļu pie Dieva. Cēres bērni un pieaugušie ar pateicīgām sirdīm uzņēma Dieva vārdu.

Pēc dievkalpojuma jauniešu ansamblis nodziedāja dziesmu par godu Dievam un Viņa Dēlam Jēzum Kristum. Bērniņi saņēma gaidītās saldumu paciņas, kuras finansiāli atbalstīja brāļi un māšas Vācijas draudzēs, bet pašas paciņas sagatavoja Siguldas draudzes māšas.

Cēres skolas bērniņi ar saldumu paciņām rokās

Septiņi labi pamati apustuļa amatam

Kāds ir mūsdienu apustuļu uzdevums, kam tie ir pasaukti un kas tiem ir jāsludina? Tādi un citi jautājumi atkal no jauna tiek uzdoti. 2019. gada 19. maija dievkalpojumā, kas notika Zviedrijas galvaspilsētā Stokholmā, un mūsu pirmapustulis Žans Luka Šneiders atbildēja uz tiem šādi.

Sākumā viņš draudzes brāļiem un māsām izskaidroja, ko tas konkrēti viņam nozīmē. Pirmapustulis nepārprotami teica, ka apustuļi ir kalpi draudzēs. „Dieva darbā ir tikai viens Kungs, un tas ir Jēzus Kristus.” Mūsdienās reizēm ir dzirdamas vēlmes, lai apustuļi evaņģēliju piemērotu mūsu laika prasībām. „To mēs nevaram, jo mēs esam tikai un vienīgi Dieva kalpi. Viņš ir pieņēmis spēles noteikumus. Mēs nedrīkstam mainīt Kristus mācību!” Proti, kristības ar ūdeni un garu, ko veic apustuļi, nenosaka to, kurš ieies debesu valstībā. Sakramentu nodošana ir tikai sākums visam: „Jaunai būtībai Kristū ir jāattīstās.” Un tikai Jēzus Kristus var izšķirties par to, kurš ieies Dieva valstībā! Apustuļi ir, lai palīdzētu, bet pie savas pestīšanas katram ticīgajam ir jāstrādā pašam.

Apustuļi palīdz ar to, ka viņi

1. sludina par mūžīgo bagātību. Kungs izskaidroja saviem

mācekļiem, ka garīgā bagātība ir svarīgāka par pasaulīgajiem labumiem: „Dzenaties sākumā pēc Dieva valstības.” Tas nenozīmē, ka ticīgajam būtu jānīcina zemes dzīve vai būtu jāatsakās no labā un skaistā un jāklūst nabagam. „Taču mums ir prioritātes. Mēs priecājamies, ka mūsu vārdi ir ierakstīti debesīs. Mēs priecājamies par pestīšanu, kura mums tiek dāvāta.” Šis prieks seko gan labās, gan sliktās dienās, jo kristietis zina: „Es esmu saņēmis pestīšanu, Jēzus Kristus ir miris arī par mani, Viņš atpestī mani, Viņš ved mani savā valstībā.”

2. sludina Dieva baušļus. Jēzus vairākas reizes aicināja savus apustuļus turēt Viņa baušļus. „Daudzi cilvēki to uztver kā traucēkli. Viņi uzskata, ka tā būtu viņu brīvības ierobežošana.” Vienmēr būt paklausīgam vairs neatbilst mūsu laikam. „Kas mani mīl, tas turēs manu vārdu; un mans Tēvs viņu mīlēs, un mēs ieiesim pie viņa un būsīm kopā ar to,” teica Jēzus. Proti, cilvēks caur to nekļūs pasaulīgi

Pirmapušuļa dievkalpojums tika translēts uz draudzēm Dānijā, Somijā, Norvēģijā un Zviedrijā.

mani Jēzus Kristus var paveikt lielus darbus.” Tā nav kaut kāda teorija, bet gan īstenība.

6. runā par kārdinājumiem. Jēzus runāja ar saviem apustuļiem par kārdinājumiem un vajāšanām. To visu piedzīvojot, viņiem ir jāpaliek priecīgiem. Tas iet cauri visam evaņģēlijam kā sarkans pavediens. Arī Pāvils par to sprediķoja: tas, kurš cieš kopā ar Kristu, arī priedāsies kopā ar Kristu. „Mūsu uzdevums nav novākt kārdinājumus un savest kārtībā pasauli, mūsu uzdevums ir stiprināt ticību un nodot ticīgajiem šo drošību: tam, kurš ir ar Kristu un Kristus dēļ cieš, ir daļa pie mūžīgā prieka.” Tas ir evaņģēlija pamatnoteikums.

bagātāks, viņam nebūs lielāku panākumu dzīvē, taču viņš piedzīvos Dieva tuvību!

3. sprediķo grēku nožēlošanu. Jēzus paskaidroja saviem apustuļiem, kā tiem nožēlot grēkus un atgriezties no tiem, lai saņemtu žēlastību. „Apustuļu uzdevums ir sludināt grēku piedošanu, pasludinot ticīgajiem: mums ir vajadzīga žēlastība, mēs esam nabaga grēcinieki.” Kad apustuļi sludina grēku piedošanu un aicina atgriezties no tiem, tad tam ir tikai viens mērķis: lai ticīgie varētu saņemt pilnīgu žēlastību, lai viņi patiesi kļūtu brīvi Jēzū Kristū.

4. māca lūgt. Kungs mācīja savus mācekļus lūgt Dievu. Arī tas pieder pie apustuļu kalpošanas - palīdzēt draudzēs lūgt Dievu Jēzus Kristus vārdā: „Kad jūs lūgsiet kaut ko Tēvam manā vārdā, jums taps dots. Līdz šim jūs neesat lūguši manā vārdā. Lūdziet, un jums taps dots, lai jūsu prieks būtu pilnīgs.” Te nav runas par to, lai jūs neko nesaņemtu. „Nē, apustuļa amata uzdevums ir veidot mūsu lūgšanu tā, lai Dievs varētu to uz klausīt, un līdz ar to veidosies atziņa, ka šim lūgumam Dievs atbildēs.”

5. māca Jēzus piemēru. Kungs mācīja savus mācekļus, kā tiem būtu jākalpo. Vēl pirms savas nāves Viņš tiem mazgāja kājas un līdz ar to tiem rādīja savu piemēru kalpošanā. „Kalposim Kungam, kalposim viens otram. Tas, kurš kalpo Kungam, var atkal piedzīvot sajūtu: es esmu vājš, bet caur

7. sludina Kunga atnākšanu. Jēzus teica saviem mācekļiem, ka Viņš atkal nāks, lai tos paņemtu pie sevis. „Es nepazīstu lielāku prieku par šo vēsti: Kungs nāks drīz! Viņš nāks manis dēļ. Viņš vēlas mani paņemt un ievest savā valstībā.” Tam, kurš to ticībā uzņēms, jau šodien ir dziļš prieks: „Dievs mani mīl, Viņš nāks un paņems mani pie sevis! Un tas būs drīz!”

PAMATDOMA

2. Korintiešiem 1, 24:

„Ne ka mēs valdītu pār jūsu ticību, bet lai vairotu jūsu prieku, jo jūs stāvat ticībā.”

Jēzus sūta savus apustuļus, lai sludinātu cilvēkiem pestīšanu, tos kristītu un mācītu. Apustuļi vairo mūsu prieku, aicinot mūs ikdienā īstenot Jēzus mācību.

PAR STRĀDNIEKIEM VĪNA KALNĀ

MATEJA 20, 1–16

Atkal Jēzus stāstīja saviem mācekļiem par Dieva valstību. Viņš to salīdzināja ar kāda vīna kalna īpašnieku, kurš ierāda strādniekiem darbu. To darba ilgums īpašnieka labā bija dažāds, un tomēr algu par savu darbu tie visi saņēma vienādu.

Kāds namatēvs izgāja agri no rīta, lai salīgtu strādniekus darbam savā vīna kalnā. Viņš nolīga tos par vienu sudraba denāriju kā visas dienas algu un sūtīja tos darbā uz vīna kalnu.

Trīs stundas vēlāk namatēvs redzēja, ka tirgus laukumā stāv vīri, kas vēl nav nolīgti darbam. Viņš sacīja tiem: „Noejiet arī jūs manā vīna kalnā; es došu arī jums taisnu algu.” Un tie aizgāja strādāt uz vīna kalnu.

Sešas stundas pēc tam, kad viņš bija nosūtījis savus pirmos strādniekus strādāt vīna kalnā, namatēvs atkal devās uz tirgus

laukumu un atkal saderēja strādniekus. Trīs stundas vēlāk viņš atkārtoja to pašu. Kad pirmie nolīgtie strādnieki jau bija nostrādājuši vienpadsmit stundas, namatēvs atrada vēl kādus vīrus stāvam bez darba. Viņš jautāja tiem: „Ko jūs te visu dienu stāvat bez darba?”

Tie viņam atbildēja: „Neviens mūs nav nolīdzis darbam.” Tad īpašnieks arī viņus aizsūtīja strādāt savā vīna kalnā.

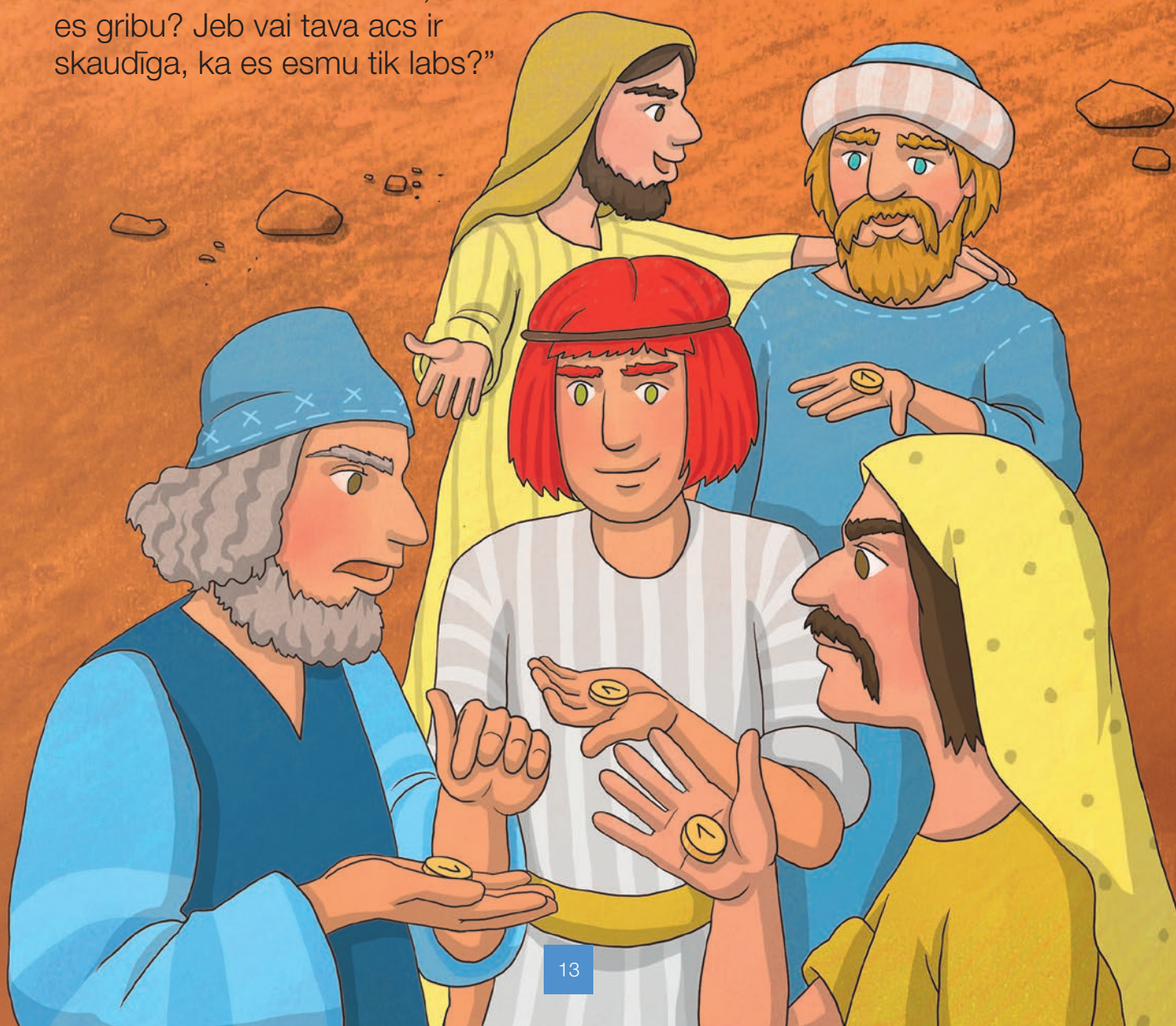
Pienāca vakars. Vīna kalna saimnieks sacīja savam pārvaldniekam: „Sasauc kopā visus strādniekus un izmaksā tiem nolīgto algu.” Vispirms tas izmaksāja tiem strādniekiem, kuri iesāka darbu paši pēdējie. Tad nāca tie strādnieki, kuri sāka darbu vienpadsmitajā stundā; katrs saņēma algā vienu sudraba denāriju.

Beigās bija jāsamaksā tiem strādniekiem, kuri iesāka darbu paši pirmie, agrā rīta stundā. Un, protams, tie cerēja dabūt lielāku algu par tiem, kuri pienāca klāt vēlāk. Taču arī viņi saņēma to pašu algu - vienu sudraba denāriju.

Tie sāka kurnēt uz namatēvu un teica: „Šie pēdējie strādāja tikai vienu stundu, un tu tos

pielīdzināji mums, kas nesa visas dienas nastu un pacieta karstumu.”

Bet namatēvs atbildēja vienam no tiem: „Draugs mans, es tev nedaru netaisnību. Vai tu ar mani neesi saderējis par vienu sudraba denāriju? Ņem, ko tu esi pelnījis, un ej! Un šim pēdējam es gribu dot tikpat daudz cik tev. Vai tad man nav tiesību darīt ar savu naudu, ko es gribu? Jeb vai tava acs ir skaudīga, ka es esmu tik labs?”

PIE VALENTĪNA PARĪZĒ (FRANCIJA)

Parīze ir Francijas galvaspilsēta, šeit dzīvo vairāk nekā divi miljoni cilvēku, tanī skaitā arī es. Mans vārds ir Valentīns, un man ir pieci gadi. Katru svētdienu es kopā ar māmiņu eju uz dievkalpojumu. Es apmeklēju svētdienas skolu, manas skolotājas sauc Patrīcija un Stefānija. Šeit kopā mēs esam devušies izbraucienā.

Pagājušajos Ziemassvētkos mēs iestudējām teātra izrādi par Jēzus piedzimšanu. Es biju ietērpts kā gans, un man bija gana spieķis. Mēs pat pagatavojām aitiņas. Par šo izrādi mēs saņēmām daudz aplausu. Tas bija brīnišķīgi!

Iepriekšējā gadā mūsu draudzi negaidīti apmeklēja pirmapustulis Žans Luka Šneiders. Mēs par to ļoti priecājāmies! Pēc dievkalpojuma es drīkstēju nofotografēties kopā ar pirmapustuli.

Šajā vasarā es kopā ar savu tēti Andrē un mammu Sonju apmeklējām Ņujorku. Mēs apskatījām arī Brīvības statuju.

Šajā ceļojumā man bija iespēja arī nofotografēties kopā ar slavenajiem Ņujorkas ugunsdzēsējiem!

Es arī apmeklēju bērnudārzu, šajā gadā es esmu jau lielāko grupā. Nākamajā gadā es apmeklēšu pamatskolu, tur es mācīšos lasīt. Es jau varu uzrakstīt savu vārdu un skaitīt līdz 50. Vai jūs varat mani sameklēt šajā fotogrāfijā, kur es esmu kopā ar saviem bērnudārza draugiem? Pateikšu priekšā: es sēžu pirmajā rindā. Manus labākos draugus sauc Klotārs, Evans un Maksims.

Mana vismīļākā spēle ir „Playmobil”. Kopā ar vecākiem es apmeklēju „Playmobil” parku, kur var spēlēties ar visām „Playmobil” spēlēm. Taču es labprāt arī sportoju.

Es mīlu dzīvniekus. Kad mēs bijām kādā dzīvnieku parkā, es mēģināju pieiet klāt vienam mazam ķengurēnam. Kad apmeklējam savus vecvecākus laukos, mēs tur bieži redzam briežus un muflonus.

Manu brālēnu sauc Tobijs un manu māšīcu - Diāna. Ar Tobiju es bieži spēlēju indiāņus vai mamutu medniekus, lietojot šķēpu un loku. Jūs redzat mūs mūsu tipi (indiāņu telts) priekšā.

Vislabāk man garšo spageti Boloņas mērcē, ceptas olas un, protams, kartupeļu čipsi. Man garšo arī augļi, vislabāk zemenes un melones. Dažreiz es gatavoju ēdienu pats. Te jūs redzat, kā es gatavoju risoto.

Attēls: Oliver Rütten

| Redzi, es nākšu drīz!

Kristus atnākšana stāv pāri cilvēciskiem aprēķiniem. Viss, ko mēs varam zināt, ir tas, ko teica Jēzus. Savā rakstā pirmapustulis Žans Luka Šneiders atbild uz daudziem jautājumiem.

Ko saka Bībele par Dieva rīcību pagātnē?

Dievs atklājas caur dabu un notikumiem. Dieva atklāsme cilvēces vēsturē tiek plaši iztirzāta mūsu baznīcas Katehismā: „Tas, ka Dievs sevi atklāj vēsturiskajos notikumos, skaidri parādās Izraēla tautas vēsturē, kā tas ir aprakstīts Vecajā Derībā.” (Jaunapustuliskās baznīcas Katehisms (JBK) 1.1.2)

„Centrālais Izraēla tautas notikums bija tās atbrīvošana no verdzības Ēģiptē.” (JBK 1.1.2) Izraēla tautas vēsturē, piemēram, zaudētie kari tika skaidroti kā Dieva sods pār viņiem. Aizvešana Babilonijas gūstniecībā arī tika uzskatīta kā Dieva taisnā tiesa, bet atgriešanās Jeruzalemē tika saprasta kā Dieva žēlastības pierādījums. Piemēru vēstures izpratnei mēs varam atrast 2. Laiku 36, 19–23.

Jaunās Derības galvenā vēsts vēsturē ir Dieva nākšana cilvēkā Jēzū Kristū: „Dieva tapšana cilvēkā Jēzū Kristū ir Dieva vēsturiskā atklāšanās, kas ir pārāka par visiem iepriekšējiem notikumiem (Jāņa 1, 14; 1. Timoteja 3, 16).”

Kāda sakarība ir starp cilvēces un pestīšanas vēsturi?

Dieva Dēla piedzimšana tiek izklāstīta vēsturiskā aspektā Lūkas 2, 1.2 (JBK 1.1.3). Jaunās Derības formulējums „kad piepildījās laiks” parāda savstarpējo saistību starp pravietojumu un pestīšanas vēsturi.

Lūkas evaņģēlijā Jēzus piedzimšana parāda savstarpējo sakarību konkrēta notikuma vēsturē, tai pašā laikā Vēstulē galatiešiem 4, 4 ir tikai teikts: „Bet, kad laiks bija piepildījies, Dievs sūtīja savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības (..)”. Šeit raksturīgi ir tas, ka Pāvils atturas no jebkādas norādes uz vēsturisku notikumu. Te nav akcentēti nekādi ārējie vēsturiskie notikumi, kas būtu nepieciešami, lai Dieva Dēls kļūtu par cilvēku, bet gan tiek akcentēta atziņa, ka Dieva nākšana cilvēkā izskatā bija atbilstoša pestīšanas laika piepildījumam. Tas, kāpēc tā ir, tiek pamatots vienīgi ar Dieva gribu.

Jēzus nākšana un Viņa sludināšana pēc Marka 1, 15 ir zīme jeb licība: „Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz evaņģēliju!” Te ir nepieciešama ticība, ka Jēzus sludināja autentiskā un autoritatīvā veidā Dieva gribu, kam priekšnosacījums bija tas, ka Viņa personība ir kā centrālais notikums pestīšanas vēsturē un tās attīstības gaitā.

Kā cilvēks var saprast Dieva gribu?

Ja cilvēks tic Jēzum, viņš atpazīst arī to, ka Jēzū bija klātesoša Dieva valstība. Pārējās ārējās zīmes bija Jēzus darbi, Viņa sludināšana un darītie brīnumi, kuru dievišķo izcelsmi arī var atklāt tikai un vienīgi caur ticību.

Apkoposim visu iepriekš rakstīto: Vecajai un Jaunajai Derībai ir viena pašsaprotama doma - Dievs darbojas vēsturē. Turklāt tā ir atslēga atziņai, ka vēsture nedarbojas pati par sevi.

Šeit rodas jautājums, vai konkrētu vēsturisku notikumu var uztvert kā objektīvu zīmi un norādi uz pestīšanas vēsturi. Vai ir jēgpilni meklēt laika zīmēs norādi uz tuvu Kristus atnākšanu?

Vai ir zīmes, kas norādītu uz tuvu Kristus atnākšanu?

Mateja, Marka un Lūkas evaņģēlijos mēs atrodam tā saucamo Jēzus beigu runu. Tajā ir pieminēti notikumi, kuri norāda uz Cilvēka Dēla parādīšanos.

Marka 13, 4–10 Jēzus mācekļi jautā par šīm beigām: „Saki mums, kad tas būs un kāda būs zīme, kad viss piepildīsies?” Jēzus tiem saka: „Pielūkojiet, ka neviens jūs nepieviļ! Jo daudzi nāks manā vārdā, sacīdami: Es tas esmu; un daudzus pievils. Bet kad jūs dzirdēsiet par kariem un kara daudzīnāšanu, tad nebīstieties, tam tā jānotiek: bet gals vēl nav klāt. Jo tauta celsies pret tautu un valsts pret valsti, un vietām būs zemestrīces un bada laiki. Tas būs lielo bēdu iesākums. Bet lūkojiet jūs uz sevi pašiem; jo tie jūs nodos augstās tiesās, un jūs tapsit šausīti sinagogās un manis dēļ vesti valdnieku un ķēniņu priekšā, tiem par licību. Un evaņģēlijam papriekš ir jātop sludinātam visām tautām.” Vienlaicīgi Jēzus brīdina no viltus kristiem, kuri uzstāsies: „Un kad jums sacīs: redzi, te ir Kristus, vai redzi, tur viņš ir! Tad neticiet tiem. Jo viltus kristi un viltus pravieši celsies un darīs zīmes un brīnumus, lai pievilto izredzētos.” (Marka 13, 21.22)

Un beigās tiek raksturota Cilvēka Dēla atnākšana, tas ir, Jēzus Kristus atnākšana: „Bet tanīs dienās pēc tām bēdām saule aptumšosies, un mēness nedos savu spīdumu, un zvaigznes kritīs no debesīm, un debess stiprumi sakustēsies. Un tad redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebesīs ar lielu spēku un godību. Un tad Viņš sūtīs savus eņģeļus un sapulcinās savus izredzētos no četriem vējiem, no zemes gala līdz debess galam.” (Marka 13, 24–27)

Kāpēc garīgie notikumi nevar parādīt Jēzus atnākšanas laiku?

Lasot šos pantus, sākumā rodas iespaids, ka ir iespējama noteikta kārtība konkrētajos vēsturiskajos notikumos. Uzlūkojot šos pantus no cita skatījuma, var atpazīst, ka tie nav vienādi nozīmīgi. Kā beigu indikatori minēti kari, maldu mācības un kristiešu vajāšanas, taču minēts ir arī tāds pozitīvs notikums kā universālā evaņģēlija sprediķošana. Un bez tiem, kas jau būtu pagātnē, tiek minēti arī kosmiskie

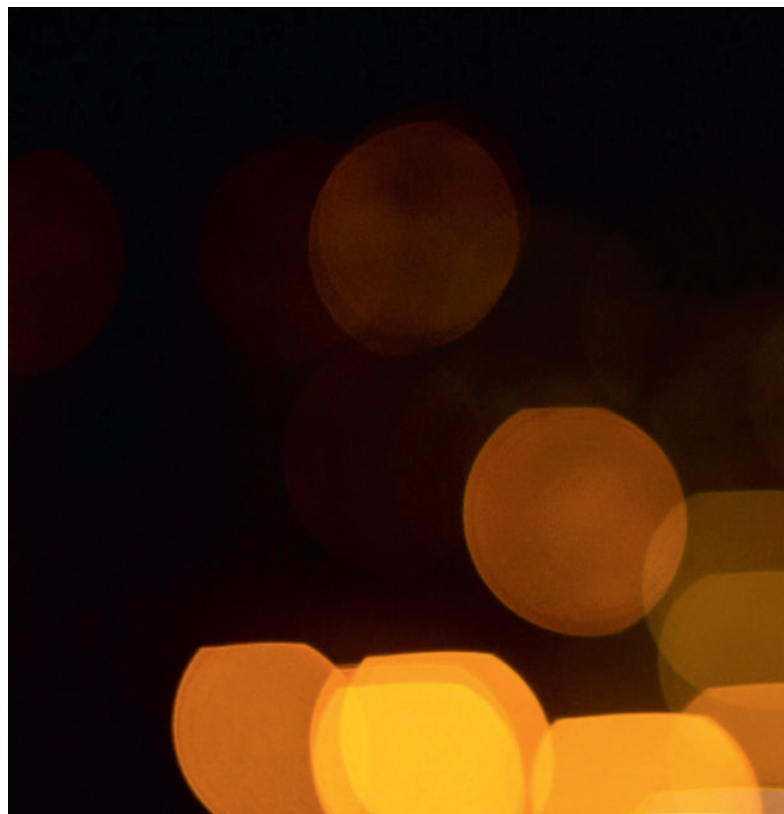
notikumi: saules un mēness aptumsumi, zvaigžņu krišana no debesīm un „debesu stiprumu sakustēšanās”. Par „debesu stiprumu sakustēšanos” ir pieminēts arī Pētera 2. vēstulē 3, 10: „(..) debesis ar lielu troksni zudīs; un pasaules pamati degdami izjuks.”

Aplūkojot tekstu tuvāk, var secināt, ka ir iespējams viņa izteicienus saistīt kopā ar konkrētiem vēsturiskajiem notikumiem. Vēsturiskie notikumi vienmēr tika aplūkoti kā ārkārtējas un vienreizējas parādības, kuras tika uztvertas kā norādes uz Kristus atnākšanas dienu. Kaut vai, piemēram, katoliski – apustuliskajai baznīcai uztverot Francijas revolūciju kā beigu laiku notikumu. Bieži vien šādi tika vērtēti tikai Eiropas notikumi, aizmirstot vēsturiskās katastrofas, kuras notika citos kontinentos. Arī mēs nevaram teikt, ka tas, ko mēs piedzīvojam, varētu būt daudz sliktāks un nepanesamāks, nekā tas, ko piedzīvoja vai vēl tagad piedzīvo mūsu priekšteči vai tautas citos kontinentos. Daudz vairāk mums ir jāsaprot: vēsturisko notikumu kopums ir norāde uz to, ka Kristus atnākšana ir nepieciešama.

Vai ticības zīmes nevar apstiprināt?

Apustuliskajā tradīcijā apustuļa amata atjaunošanu saprata kā norādi uz Kristus atnākšanu. Tā pestīšanas plāna iztirzājumā JBK 4.4 ir norādes uz to, ka „apustuliskā amata atjaunošana (..) tiek orientēta uz līgavas sagatavošanu Jēzus Kristus atnākšanai”. Šī doma ir uzsvēta arī vairākās citās vietās, tā, piemēram, JBK 6.4.2.3 ir teikts: „Pasaukto apustuļu darbība (19. gadsimtā) nebija domāta kā jaunas kristīgās ticības ticīgo kopības izveidošana, bet gan tai bija mērķis sagatavot visus kristiešus Kunga atnākšanas dienai.” Apustuļa amats ir zīme, ka pestīšanas vēsture ir iegājusi tajā fāzē, kas tiks pabeigta ar Kristus atnākšanu. Vispār jaunā laika apustuļa amats ir zīme vai norāde uz Kristus atnākšanu, ticot, ka amata atjaunošanās pamatojas dievišķajā rīcībā.

Ja tiek mēģināts - īpaši vēsturiskos notikumus - saprast kā zīmi par tuvo Kristus atnākšanu, tad varētu domāt, ka ticībai uz Kristus atnākšanu vajadzētu būt nodrošinātai un apstiprinātai. Prasījumu pēc „zīmēm”, piemēram, lai varētu pierādīt savas pilnvaras, Jēzus viennozīmīgi noraidīja: „Bet viņš atbildēja un tiem sacīja: ļauna un laulības pārkāpēja cilts meklē zīmes, un viņai nekāda cita zīme netiks dota, kā vien pravieša Jonas zīme.” (Mateja 12, 39) „Pravieša Jonas zīme” norāda uz Jēzus uzturēšanos mirušo valstībā un Viņa augšāmcelšanos. Bet šī zīme var tikt uzņemta tikai caur ticību. Pierādījumu meklēšana vēsturiskajos notikumos

runā preti Jaunās Derības liecībai. Ticību nevar apdrošināt ar zīmēm! Uz to norāda arī Pāvils savā pirmajā Vēstulē korintiešiem 1, 22.23, kur tas kritiski piezīmē: „Jūdi prasa zīmes, un grieķi meklē gudrību, bet mēs sludinām Kristu, krustā sisto, kas jūdiem apgrēcība un pagāniem ģekība.”

Mēs ticam, ka Dievs veido vēsturi. Viņš darbojas pie Izraēla tautas, caur Jēzu Kristu darbojas pie visas cilvēces, Viņš darbojas visas savas baznīcas laikā. Protams, mēs varam saprast baznīcas notikumu vēsturisko gaitu kā Svētā Gara darbību, piemēram, nodrošinot ekumēnisko konsiliju vai apustuļa amata atjaunošanu, tā nostiprinot Kristus atnākšanas apsoliņumu. Arī atnākšana būs vēsturiska rakstura notikums. Taču būtiskākais šodien mums ir spēja uzticēties Jēzus Kristus solījumam, ka Viņš atkal nāks.

Vai cilvēki var darīt ko vairāk, nekā tikai ticēt un būt gatavi?

Mateja paustais beigu laiku formulējums runā par šo tēmu un dod mums kādu svarīgu impulsu. Tur teikts: „Tāpēc

Attēls: © vectorfusionart - stock.adobe.com

esiet arī jūs gatavi! Jo Cilvēka Dēls nāks tai stundā, kur jūs nedomājat.” (Mateja 24, 44) Šeit vēlreiz tiek uzsvērts, ka ticība Kristus atnākšanai nevar tikt nodrošināta ar īpašiem vēsturiskajiem notikumiem. Tā nav ticība, ja tā tiek gatavota ar īpašiem laiku notikumiem, ko varbūt mēs uzzināsim no medijiem.

Jēzus Kristus nāks, kad Viņš to nolems. Netaps dota nevienu objektīva vēsturiska vai laika zīme. Šī notikuma īstenošanos mēs nevaram nolasīt no tuvāka vai tālāka briesmīga pasaules notikuma un teikt: „Tagad nu gan ir jānāk Kungam.” Vienīgā zīme ir: „Es jums to pasludinu. Es jums to saku. Es nākšu drīz!” Un šis apsolījums tiek

vienmēr aktualizēts un nostiprināts caur apustuļa amatu. Te ir nepieciešama ticība, ticība bībeliskajai liecībai un apustulātam. Šo ticību, kurai vienīgais pamatojums ir Jēzus Kristus apsolījums, mēs vēlamies stingri turēt un par to liecināt citiem. Katrs mēģinājums to nodrošināt caur kaut ko citu novedīs pie neuzticēšanās Dieva uzticībai un Viņa apsolījumam!

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Čīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Izdevējs: Peter Johanning

Apskats

- 05.01.2020 Neišatele (Šveice)
- 11.01.2020 Nzagi (Angola)
- 12.01.2020 Dundo (Angola)
- 07.02.2020 Niameja (Nigērija)
- 09.02.2020 Po (Burkinafaso)
- 16.02.2020 Hāgena (Vācija)
- 21.02.2020 Lahora (Pakistāna)
- 23.02.2020 Karāči (Pakistāna)
- 01.03.2020 Berlīne (Vācija)
- 22.03.2020 Kisidugu (Gvineja)

New Apostolic Church
International

